

Arrest

nr. 178 620 van 29 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 28 november 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 16 november 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2016 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 5 augustus 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat op 27 januari 2016 verzoekers vingerafdrukken werden genomen te Italië, dit wegens onregelmatige binnenkomst.

Op 10 augustus 2016 wordt de verzoeker gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 16 augustus 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een verzoek tot overname. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25 (1) van de Dublin-III-Verordening gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25 (2) van diezelfde verordening de verantwoordelijke lidstaat geacht wordt te zijn via een 'Tacit Agreement'.

De gemachtigde neemt op 16 november 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht onder de vorm van een bijlage 26^{quater}, zijn de thans bestreden beslissingen.

Tezamen maken zij een Dublinoverdracht uit naar Italië, die is gemotiveerd als volgt:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(b) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Guinee van Malinke afkomst verklaart te zijn, werd op 19.07.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 05.08.2016 asiel in België. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 27.01.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst en op 12.02.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 10.08.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij in oktober 2015 vertrokken te zijn vanuit Kankan (GIN) en stelde hij eerst per vrachtwagen naar Mali te zijn gereisd waar hij 1 nacht te Bamako (MLI) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per vrachtwagen verder door naar Burkina Faso waar hij 1 nacht op een voor hem onbekende plaats verbleef om daarna per auto door te reizen naar Niger waar hij 3 dagen te Agadez (NER) verbleef. Daarna reisde betrokkene per pick-up door naar Libië waar hij ongeveer 2 maanden te Tripoli (LBY) verbleef om dan per boot verder door te reizen naar Italië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 27.01.2016 in Italië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst en dat hij op 12.02.2016 asiel vroeg in Italië. Betrokkene bevestigde dat zijn vingerafdrukken in Italië geregistreerd werden maar ontkende asiel te hebben gevraagd in Italië. Hij verklaarde geen asiel te hebben gevraagd in Italië omdat België, in samenspraak met zijn smokkelaar, zijn eindbestemming was. Betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken enkel geregistreerd werden omwille van een illegale binnenkomst in Italië. Hij stelde in Italië eerst enkele dagen of weken in een tentenkamp op een voor hem onbekend Italiaans eiland te hebben verbleven om vervolgens per bus door te reizen naar Milaan (IT) waar hij ongeveer 2 maanden in een transitcentrum verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per kleine koelwagen en carpool verder door naar België met een transit via Frankrijk. Betrokkene verklaarde op 18.07.2016 gearriveerd te zijn te Brussel (BE) en vroeg asiel in België op 05.08.2016.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat dit de keuze van de smokkelaar was. Met betrekking tot een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene in België goed behandeld en opgevangen te zijn geweest waardoor hij vraagt dat zijn asielaanvraag in België behandeld wordt. Hij verklaarde niet te willen terugkeren naar Italië omdat de Italiaanse overheid geen actie onderneemt voor de vluchtelingen en verklaarde specifiek gericht op de omstandigheden van opvang of van behandeling in Italië geen opvang verkregen te hebben. Hij verklaarde dat hij op straat diende te leven waardoor hij leefde op het eten dat hij vond in de vuilnisbak. Betrokkene stelde echter wel geen problemen te hebben gekend met de Italiaanse autoriteiten.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 16.08.2016 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Op 02.09.2016 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene waarna de Italiaanse instanties op 20.09.2016 instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Betrokkene verklaarde dat hij besloot in België asiel te vragen omdat dit de keuze was van zijn smokkelaar, we benadrukken hieromtrent dan dat deze specifieke reden om in België asiel te vragen te kaderen valt onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat. We herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

We benadrukken verder dat betrokkene tijdens zijn gehoor, met betrekking tot zijn gezondheidstoestand, verklaarde last te hebben aan zijn benen en nierstenen. Betreffende deze verklaring wensen we te benadrukken dat betrokkene tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die deze problemen verder duiden of staven. We zijn dan ook niet in het bezit van concrete elementen die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij in Italië op straat heeft moeten leven en er geen opvang verkreeg benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene aantoonde dat hij aanvankelijk omwille van illegale binnenkomst geregistreerd werd en na aankomst in Italië besloot om geen asiel aan te vragen. Betrokkene verklaarde hieromtrent tijdens zijn gehoor zelf ook dat hij geen asiel wou aanvragen in Italië omdat België zijn eindbestemming was. Op grond van de verklaringen van betrokkene zijn we dan ook van oordeel dat hij aanvankelijk geen verzoek voor internationale bescherming wilde richten tot de Italiaanse instanties. Het kan de Italiaanse instanties dan ook niet euvel worden geduid dat de betrokkene niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming verbonden bijstand en opvang kreeg als hij geen verzoek voor internationale bescherming indiende. Echter merken we hierbij op dat het vingerafdrukkenonderzoek tevens ook aantoonde dat betrokkene op 12.02.2016 wel degelijk asiel vroeg in Italië. Ondanks het feit dat betrokkene ontkende dat hij asiel vroeg in Italië merken we op dat zijn vingerafdrukkenonderzoek duidelijk een EURODAC-resultaat type 1 aantoonde waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Italië. Daarnaast wordt het feit dat betrokkene effectief asiel vroeg in Italië ook bevestigd door het akkoord van de Italiaanse autoriteiten voor de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013. We merken verder ook op dat betrokkene verklaarde in Italië tevens ook in een transitcentrum te Milaan (IT) te hebben verbleven wat aantoonde dat betrokkene wel degelijk toegang tot materiële opvang verkreeg in Italië nadat hij effectief geregistreerd werd omwille van een asielaanvraag. Dit laatste is dan ook tegenstrijdig met de verklaring van betrokkene dat hij in Italië geen opvang verkreeg.

We benadrukken dat de betrokkene verder, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling in Italië, geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo stelde betrokkene geen problemen te hebben gekend met de Italiaanse autoriteiten.

Toch merken we op dat betrokkene melding maakt van het feit dat hij niet wenst terug te keren naar Italië omdat de Italiaanse autoriteiten geen actie ondernemen voor de vluchtelingen. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1994 geboren alleenstaande man wiens minderjarige zoon te Massenta (GIN) verblijft. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar de hierboven beschreven problemen van betrokkene omtrent zijn gezondheidstoestand maar benadrukken opnieuw dat hij hieromtrent tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te

vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>)

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Tot slot verwijzen we naar het feit dat de Italiaanse instanties instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Hieruit kunnen we afleiden dat de door de betrokkene in Italië ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen verder zetten of aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen zijn verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten op voorwaarde dat er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu dreigt verzoeker te worden gerepatriëerd op 29 november 2016 om 11.40 uur. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

De vordering werd tijdig ingesteld binnen de termijn van 10 dagen, rekening houdend dat de tiende dag viel op zaterdag 26 november 2016, en deze aldus is verlengd tot maandag 28 november 2016.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Voorafgaand

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.2.2. De in het verzoekschrift aangevoerde grieven

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), en van de artikelen 3.2. alinea's 2 en 3 en artikel 17, 1 van de Dublin-III-Verordening.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Enig middel - schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M.; schending van het beginsel van behoor bestuur, schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schending van de artikelen 3.2 al. 2 en 3 artikel 17,1 van de Dublin III EU Verordening 604/2013 van 26 juni 2013;

Doordat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat in Italië de opvang van Dublin terugkeerders in alle gevallen verzekerd is en dat verzoeker dus niet heeft te vrezen in een situatie te moeten ondergaan die in strijd zou zijn met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M.;

Terwijl dat het - sinds enige jaren en thans op zeer acute wijze - algemeen gekend is dat Italië overstelpt wordt met asielzoekers;

Dat het al geruime tijd gekend is dat er geen voldoende en adequate opvang is voor asielzoekers die onder toepassing van de Dublin III Verordening terugkeren naar Italië;

Dat deze problematiek zeer recent op grondige wijze aan de kaak werd gesteld door het Swiss Refugee Council in zijn verslag van 15 augustus 2016 *Aufnahmebedingungen in Itàlien Zur Aktuellen Situation von Asylsuchenden en Schutzberchtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien*" (hierna OSAR rapport genoemd) waarin het volgende wordt geconcludeerd omtrent de Dublintransfers naar Italië: (cfr website van OSAR bij aankondiging van rapport - Franstalige versie)

« Du point de vue de OSAR il existe des défaillances systémiques dans la procédure d'asile en Italie. Cet Etat ne dispose pas d'un système d'accueil cohérent; complet et durable. Les conditions d'hébergement y sont particulièrement problématiques. L'enregistrement et l'accès à une procédure d'asile ne sont pas toujours garantis. Souvent, ils résultent de mesures d'urgence à court terme. Les interfaces entre les différents acteurs fonctionnent mal : très souvent c'est le hasard qui détermine si une personne est adressée à l'autorité compétente, respectivement prise en charge par la structure d'hébergement prévue. Ceci a pour conséquence que des personnes sans soutien peuvent se retrouver à la rue. Ce cas de figure vaut autant pour les personnes requérantes d'asile que celles déjà au bénéfice d'un statut de protection. Une grande partie des mesures de soutien qui incombent à l'Etat sont assurées par des ONG. En cela, l'Italie viole ses devoirs qui résultent des directives européennes et de ses engagements internationaux »,

Dit rapport gaat uit van een onafhankelijke en gezaghebbende bron waarbij de bevindingen gebaseerd zijn op een onderzoek te plaatse in de periode februari- maart 2016 en dus meer recent is dan het AIDA rapport van december 2015;

Dat de argumentatie die verwerende partij inroept ter ontkrachting van het OSAR rapport niet pertinent voorkomt:

Zo stelt verwerende partij dat dit rapport enkel zou gelden voor de ervaringen opgelijst in de steden Milaan en Rome en dus niet zou gelden voor het hele land;

Verzoeker stelde evenwel dat hij twee maanden in een transit centrum in Milaan verbleef en hij vervolgens dit centrum moest verlaten...om op straat terecht te komen;

Dat het de bedoeling is dat verzoeker naar Milaan zal worden gerepatriëerd;

Dat indien verzoeker in Italië zijn asielaanvraag weer mu moeten opnemen, hij zich weer in Milaan zal moeten aan bieden;

Dat de argumentatie van verwerende partij als zouden de bevindingen van het OSAR rapport met kunnen worden getransponeerd over heel Italië niet dienend is nu de casus van verzoeker zich juist op Milaan betrekking heeft, regio waarop het OSAR rapport zich uitdrukkelijk toespitst;

De opmerking van verwerende partij dat ngo's klaar staan om aankomende Dublin-returnees bij stand te verlenen uiteraard geenszins het probleem van het structurele gebrek in de opvang verhelpt, wel integendeel dat eerder de aanwezigheid van deze organisaties, bvb op de luchthaven, juist onderstreept hoezeer de openbare instanties in Italië het laten afweten en hoezeer dus de tussenkomst van deze NGO's noodzakelijk (doch zeker met voldoende) blijkt te zijn voor de opvang van asielzoekers,

Verder stelt verwerende partij dat de conclusie van OSAR nl dat de opvang van asielzoekers niet voldoet aan de EU wetgeving - niet kan worden gerechtvaardigd door het aangebrachte materiaal;

Verwerende partij laat echter geheel na haar beslissing op dit punt uit te diepen noch aan te duiden waarom de tekortkomingen niet op afdoende schaal voorkomen zodat niet besloten kan worden dat Italië niet in het algemeen zijn verplichtingen nakomt.

Tenslotte verwijst verwerende partij in de bestreden beslissing nog naar een jaarlijkse bijeenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en nationale vereniging van Gemeenten waar over een plan word gesproken: het betreft louter een plan voor de toekomst om aan de bestaande wantoestanden het hoofd te bieden maar waarvan de uitvoering nog met begonnen is..

Dat de verwijzingen in de bestreden beslissing door verwerende partij naar rapporten van Raad van Europa (2014) en ECRE 2015, thans niet meer pertinent voorkomen.

Dat een dergelijk motivering niet getuigt van de verplichting die rust op verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te ondernemen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§293 en 388),

Dat het AIDA rapport van. 22 december 2015, waarna verwerende partij in de bestreden verwijst, stelt dat **the main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy is in relation to the réception system, which is, however, a problem for all asytm seekers*

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had (of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y

c, Rusland, § .81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

De kernvraag in deze zaak is de vraag of verzoeker bij een overdracht naar Italië zal belanden in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM in gevolge de inadéquate opvangmogelijkheden aldaar.

Uit het AIDA rapport van 22 december 2015 alsook het OSAR rapport van 15 augustus 2016 blijkt dat, ondanks de talrijke bijkomende maatregelen waarnaar de verwerende partij verwijst, de opvangcapaciteit voor asielzoekers in Italië iedere dag onder druk staat.

Er dient te worden benadrukt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/90, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Sharoyev e.a. v. Georgie en Rusland,, par. 446),

In dit opzicht volgt uit het Tarakhel t/ Zwitserland arrest van 4 november 2014 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, door verwerende partij gekend en aangehaald, dat gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, het onderzoek in asioldossiers waar een Dublin overdracht wordt overwogen met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren, wat in hoofde van de verwerende partij, minstens een volledig en nauwgezet onderzoek inhoudt dat gesteund is op recente en actuele informatie;

In de bestreden beslissing erkent verwerende partij dat er sprake is van een moeilijke en kritische situatie.

In de bestreden beslissing wordt steunend op het AIDA rapport weliswaar gesteld dat verschillende initiatieven werden opgezet om Dublin-terugkeerders op te vangen; de recente actualiteit geeft aan dat er nog een groot opvangprobleem bestaat in Italië voor asielzoekers; cfr supra OSAR rapport;

Verzoeker meent dat verwerende partij de situatie in Italië van een "Dublin returnee " ten gronde beter had moeten onderzoeken en van de Italiaanse instanties de waarborgen had moeten verkrijgen ten aanzien van de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Italië die conform de Europese vereisten zijn.

Er is volgens verzoeker een groot risico dat ze geen opvang krijgt en dus dakloos wordt, of dat ze niet opgevangen wordt in omstandigheden die overeenkomen met de vereisten. van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker benadrukt dat er slechts sprake is van een stilzwijgend akkoord vanwege de Italiaanse overheden inzake de aanvraag tot overname en meent dat verwerende partij omwille van de tekortkomingen in de opvang, individuele waarborgen had moet krijgen van de Italiaanse autoriteiten.

Een nauwgezet onderzoek naar de opvangsituatie van verzoeker in Italië is nodig, des te meer wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat er kritische kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij bepaalde aspecten van de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen.

Er dient te worden benadrukt dat in het licht van artikel 3 EVRM, er in hoofde van de verwerende partij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, m. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk par. 96; EHRM 11 juli 2000, m\ 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgie en Rusland, par. 448).

In dit opzicht leert men uit het arrest Tarakhel van 4 november 2014 van het EHRM dat gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, het onderzoek in asioldossiers waar een Dublinoverdracht wordt overwogen met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren, wat in hoofde van de verwerende partij minstens een volledig en nauwgezet onderzoek inhoudt dat gesteund is op actuele informatie.

In de zaak M.S.S. v. Griekenland en België, van 21 januari 2011, paragraaf 249 wordt door het EHRM het volgende gesteld; "The Court is of the opinion, however, that what is at issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited Muslim case (§§83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own legislation, which transposes Community law, namely Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum-seekers in the member States ("the Reception Directive"; see paragraph 84 above).

Dit standpunt wordt in latere rechtspraak van het EHRM bevestigd (zie arrest Tarakhel v, Zwitserland, van 4 november 2014, par. 96),

In deze zin moet de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dan ook worden bekeken in het licht van de positieve verplichtingen die voor Italië voortvloeien uit de EU Opvangrichtlijn.

Verzoeker dient dan ook te worden gevolgd in zoverre hij betoogt dat verwerende partij de situatie in Italië van een Dublinterugkeeder had moeten onderzoeken daar de niet-automatische verlenging van opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders een gegeven is dat wijst op een reëel risico van een do or artikel 3 EVRM verboden behandeling.

De bewering dat de Dublin-terugkeerders intussen probleemloos worden opgevangen in het reguliere netwerk, zoals volgens verwerende partij het AIDA rapport van december 2015 lijkt aan te geven, wordt inmiddels wel degelijk ontkracht door het recentere en diepgaandere OSAR rapport,

Uit wat hierboven wordt besproken, kan worden besloten dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een nauwkeurig en volledig onderzoek heeft plaats gehad naar de actuele opvangsituatie van de Dublin-terugkeerders bij een overdracht naar Italië in het licht van artikel 3 EVRM,

Dat op grond van het laatste OSAR rapport verwerende partij niet kan stellen dat er geen ernstig risico bestaat inzake opvang van asielzoekers in Italië, waarvan verzoeker het slachtoffer zou kunnen zijn;

Dat verzoeker minstens aannemelijk maakt - en het bestaan van een voorzienbaar risico aantoonst - dat hem bij een terugkeer naar Italië als asielzoeker/Dublinterugkeerder geen menswaardige opvang zal worden aangeboden;

Dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een aanhoudende praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).;

Dat in dergelijke omstandigheden het EHRM niet eist dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken

Dat dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, §148);

Dat verzoeker in een kwetsbare positie verkeert wat nog wordt bijgezet door het feit dat de opvang van asielzoekers/Dublinterugkeerders in Italië problematisch is in het licht van artikel 3 EVRM alsook in het licht van de Europese wetgeving terzake;

Dat aldus verzoeker deel uitmaakt van een kwetsbare groep die wordt onderworpen aan een systematische praktijk die strijdig is met artikel 3 E.V.R.M. namelijk asielzoekers die worden teruggekeerd bij toepassing van de Dublin III Verordening en waarvoor geen of zeer gebrekkige opvang beschikbaar is;

Dat in dit verband het van belang is om het arrest Tarakhel v. Zwitserland dd. 4 november 2014 te betrekken bij de beoordeling van huidige casus;

Dat dit arrest niet meer vereist dat het bestaan van "systemic deficiencies" wordt aangetoond in de lidstaat die verantwoordelijk wordt geacht voor de asielaanvraag opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM, zoals dat voor Italië het geval was, waar geen problemen waren met betrekking tot de asielprocedure zelf maar er wel serieuze twijfels bestaan omtrent het opvangsysteem voor de asielzoekers;

Dat zo onder paragraaf van het arrest Tarakhel v Zwitserland het EHRM al s volgt stelt:

"104: In the case of "Dublin" returns, the presumption that a Contracting State which is also the "receiving" country will comply with Article 3 of the Convention can therefore validly be rebutted where "substantial grounds have been shown for believing" that the person whose return is being ordered faces a "real risk" of being subjected to treatment contrary to that provision in the receiving country.

The source of the risk does nothing to alter the level of protection guaranteed by the Convention or the Convention obligations of the State ordering the person's removal. It does not exempt that State from carrying out a thorough and individualised examination of the situation of the person concerned and from suspending enforcement of the removal order should the risk of torture or degrading treatment be established.

The Court also notes that this approach was followed by the United Kingdom Supreme Court in its judgment of 19 February 2014 (see paragraph 52 above).

105. In the present case the Court must therefore ascertain whether, in view of the overall situation with regard to the reception arrangements for asylum seekers in Italy and the applicants' specific situation, substantial grounds have been shown for believing that the applicants would be at risk of treatment contrary to Article 3 if they were returned to Italy. " (vetgedrukt door verzoeker)

Dat het arrest Tarakhel v Zwitserland - dat uiteraard niet alleen op Italië betrekking heeft en ook niet enkel families met minderjarige kinderen betreft doch iedere asielzoeker die wordt geacht te behoren tot een kwetsbare groep aangaat - de EU lidstaten de verplichting oplegt om een diepgaand en geïndividualiseerd holistisch onderzoek te verrichten van de persoon in kwestie met inachtneming van de algehele situatie en de individuele omstandigheden van de voorgestelde overname waarbij de nodige garanties inzake opvang etc, dienen te worden gevraagd en bekomen bij gebreke waarvan de Dublin transfer niet zal kunnen plaatsvinden;

Dat zo het arrest Tarakhel v. Zwitserland stelt in §120: "In the present case, as the Court has already observed (see paragraph 115 above), in view of the current situation as regards the reception system in Italy, and although that situation is not comparable to the situation in Greece which the Court examined in M.S.S., the possibility that a significant number of asylum seekers removed to that country might be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in inhuman or violent conditions, is not unfounded. It is therefore incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together," (vetgedrukt door verzoeker);

Dat het EHRM de graadmeter voor de ernst van de schending ex artikel 3 EVRM als relatief aanvaard, en zij tevens per hypothese in paragraaf 115 in fine het groot aantal asielzoekers in Italië zonder enige opvang of opvang in erbarmelijke en onaanvaardbare omstandigheden aanhaalt;

Dat in deze het EHRM een cumul van kwetsbaarheden weerhoudt, bestaande uit de hoedanigheid van asielzoeker, zijn ervaringen terzake, alsook de gegronde twijfels omtrent het opvangsysteem voor de asielzoeker in Italië die de asielzoeker blootstellen aan een risico in geval van terugkeer naar dit land, die de overige Lidstaten ertoe moet brengen garanties te bekomen van de overnemende Lidstaat in het kader van een Dublin III transfert

Dat bij gebreke aan dergelijke garanties de graad van de ernst zoals van artikel 3 EVRM kan worden bereikt, zelfs al is er geen sprake van systematische tekortkomingen of deficienties;

Dat de loutere melding dat de Italiaanse autoriteiten van de overdracht van verzoeker ten minste zeven dagen op voorhand in kennis zullen worden gesteld opdat een aangepaste opvang kan worden voorzien, niet als afdoende kan worden beschouwd;

Dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan verzoeker (zie EHRM 2 december 2008, Y./ Rusland, §78; EHRM 8 februari 2008, Saadi/ Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./VK, §105 in fine;

Dat in casu de verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig en nauwgezet onderzoek heeft gevoerd naar de te verwachten gevolgen van een overdracht naar Italië, terwijl prima facie de beschikbare informatie aangebracht er op wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië zal kunnen blootgesteld worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling;

Zodat verzoeker aannemelijk maakt dat er een risico bestaat op schending van artikel 3 en 13 E.V.R.M, artikel 4 en 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;

Dat de bestreden beslissing op dit punt niet op afdoende wijze is gemotiveerd en zij dus dient te worden nietig verklaard;"

2.2.3. Vooreerst merkt de Raad op dat het middel in het kader van deze procedure **prima facie** wordt beoordeeld als volgt:

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en ten overvloede de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de verzoeker de schending "van het beginsel van behoorlijk bestuur" aanvoert, is het onderdeel onontvankelijk bij gebreke aan precisering welk beginsel van behoorlijk bestuur verzoeker geschonden acht. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De kernvraag in deze zaak is de vraag of de verzoeker bij een overdracht naar Italië zal belanden in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het Handvest ingevolge de inadequate opvangmogelijkheden aldaar en de wijze waarop de Italiaanse autoriteiten een asielaanvraag behandelen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht, nu verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest, dat ermee overeenstemt.

Het Hof van Justitie benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin-III-Verordening deel van uitmaakt, is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Juist wegens dat beginsel van wederzijds vertrouwen heeft de Uniewetgever de Dublin-III-Verordening gesloten om de behandeling van asielverzoeken te stroomlijnen en te voorkomen dat het stelsel verstopt raakt doordat de autoriteiten van de staten talrijke asielverzoeken van één verzoeker dienen te behandelen, om meer rechtszekerheid te bieden met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen en om aldus “forum shopping” te voorkomen. Het geheel heeft hoofdzakelijk tot doel om in het belang van zowel de asielzoekers als de deelnemende staten de behandeling van asielverzoeken sneller te laten verlopen. Bijgevolg moet volgens het Hof worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM. Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt. Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om de Dublin-III-Verordening na te leven. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen.

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Het zou verder de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, N.S., punten 84 en 85).

Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (pt. 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in

onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen".

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekende partij, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Italië.

Bijgevolg dient er in eerste instantie nagegaan te worden of de verzoekende partij, via verwijzingen naar algemene rapporten en persartikels, aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van de verzoekende partij naar Italië. Het meest recente rapport op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is het rapport "*European Council on Refugees and Exiles*" (ECRE) gecoördineerde project "*Asylum Information Database*" (Maria de Donato, "*Asylum Information Database - National Country Report – Italy*", up-to-date tot december 2015) (hierna: het AIDA-rapport genoemd) en het rapport van de Zwitserse organisatie SHF van 15 augustus 2016 waarnaar beide partijen verwijzen, de verslagen van ECRE, "*Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries*" van 30 april 2015, en de "*Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap*" van 1 oktober 2015. Daarnaast wordt eveneens verwezen naar het rapport "*L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes*" van 9 juni 2014, het AIDA rapport "*Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European*

countries" van 9 september 2014 en het rapport "*Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy*" van juli 2013.

De gemachtigde verwijst ook naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, par. 114; EHRM 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland (beslissing)).

Voorts wijst de Raad erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordeningen naar Italië. Naast het reeds gemelde arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM. Eind juni 2015 bevestigde het EHRM nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13, § 36).

Met zijn betoog, zoals infra nog besproken wordt, waarbij hij wijst op de tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen toont de verzoeker niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en de door de verzoeker verwezen rapporten een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren die zouden resulteren in een schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing, de rapporten waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en de door de verzoeker gehanteerde rapporten blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië. De Raad benadrukt dat in de zaak Tarakhel het EHRM stelde dat de benadering ten aanzien van de situatie van asielzoekers in Italië dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (zie EHRM 4 november 2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland, § 114).

De gemachtigde stelt dan ook: *"Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord*

("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*"Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien*", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (*"Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben"* pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (*"Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze"*, pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - *"Associazione nazionale Comuni Italiani"*) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (*"The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country"*, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>)

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

Uit deze grondige analyse blijkt dat ondanks tekortkomingen er echter geen systeemfouten vastgesteld worden. De verzoeker maakt dit met zijn betoog evenmin aannemelijk. Hij geeft een hoofdzakelijk theoretisch betoog en gaat voorbij aan de gehele lezing van de rapporten.

Waar verzoeker verwijst naar het Zwitserse SFH rapport van 15 augustus 2016 stelt verwerende partij terecht dat dit de situaties in Rome en Milaan betreffen en niet gans Italië en dat zowel in Rome en Milaan de asielzoekers bijstand hebben van ngo's. Zoals verwerende partij stelt, zijn er tekortkomingen

maar maakt verzoeker niet aannemelijk dat deze dermate ernstig zijn dat zij een schending van de door hem aangehaalde bepalingen prima facie aannemelijk maken.

Voorts wijst de Raad erop dat de omstandigheden in de zaak Tarakhel, te weten een Afghaanse familie met jonge kinderen met een voorziene Dublinoverdracht naar Italië, niet dezelfde zijn als deze in casu. Hierop wordt eveneens gewezen in de bestreden beslissing, waar de verwerende partij erop wijst dat verzoeker een alleenstaande man zonder medische problemen is. Verzoeker verklaarde weliswaar last te hebben aan zijn benen zonder dit te concretiseren en van nierstenen. Hij legt evenwel geen medisch attest ter staving van deze bewering voor.

Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat met de zgn. Tarakhel-rechtspraak rekening werd gehouden.

De bestreden beslissing verwijst terecht naar het arrest A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In de laatst genoemde beslissing van 5 februari 2015 was de verzoekende partij een alleenstaande jonge man uit Somalië, die in goede staat van gezondheid verkeerde en geen kinderen had. Het Hof stelde dit uitdrukkelijk in contrast met de Tarakhel-zaak waar men te maken had met een gezin met zes minderjarige kinderen en nam eveneens in overweging dat de Nederlandse autoriteiten alvorens de betrokkene over te dragen aan de Italiaanse autoriteiten meedelen hoe en wanneer de overdracht zou plaatsvinden en dat in principe drie werkdagen op voorhand (§ 34 van de beslissing). Het Hof stelde in de AME-zaak verder:

“35. The Court reiterates that the current situation in Italy for asylum seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment, cited above, that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylum seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115). [Het Hof herhaalt dat de huidige situatie in Italië voor asielzoekers niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland op het ogenblik van het arrest MSS tegen België en Griekenland, boven aangehaald, en dat de structuur en algemene situatie van opvangmodaliteiten in Italië niet op zich kunnen worden aangehaald als een hinderpaal voor alle verwijderingen van asielzoekers naar dat land. (eigen vertaling)]

36. The Court therefore finds, bearing in mind how he was treated by the Italian authorities after his arrival in Italy, that the applicant has not established that his future prospects, if returned to Italy, whether taken from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3. The Court has found no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to benefit from the available resources in Italy for asylum seekers or that, in case of difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner. [Het Hof is daarom van oordeel, in gedachte houdend hoe hij werd behandeld door de Italiaanse autoriteiten na zijn aankomst in Italië, dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn toekomstige verwachtingen, in geval van overdracht naar Italië, bekeken vanuit materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief, zullen neerkomen op een voldoende reëel en imminent risico op ontbering, ernstig genoeg om binnen de draagwijdte van artikel 3 te vallen. Het Hof heeft geen reden gevonden op grond waarvan kan worden verwacht dat de verzoeker in Italië niet zal kunnen genieten van beschikbare middelen voor asielzoekers of dat, in geval van moeilijkheden, de Italiaanse autoriteiten niet op een gepaste manier zouden reageren (eigen vertaling).]

37. It follows that this complaint is manifestly ill-founded within the meaning of Article 35 § 3 (a) of the Convention and therefore inadmissible pursuant to Article 35 § 4.” [Hieruit volgt dat de klacht manifest ongegrond is in de zin van artikel 35, §3 a van het Verdrag en bijgevolg onontvankelijk in de zin van artikel 35 §4 (eigen vertaling).]

De Raad meent bijgevolg dat de situatie van de verzoeker *in casu* eerder vergelijkbaar is met de situatie van de verzoekende partij in de zaak AME tegen Nederland, eerder dan met de verzoekende partij in de Tarakhel-zaak.

In de bestreden beslissing wordt verder niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar verscheidene recente rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeerders in Italië geregeld is. Uit de bestreden beslissing, zoals hoger geciteerd, blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM in geval van een verwijdering van de verzoekende partij naar Italië. Door

in het verzoekschrift te wijzen op de tekortkomingen in de opvang en behandeling van de asielaanvragen, weerlegt de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die duidelijk doen blijken dat de verwerende partij zich bewust is van tekortkomingen in de opvang in Italië waarbij zij eraan toevoegt dat de Italiaanse overheden hier niet onverschillig tegenover staan en trachten deze problematiek het hoofd te bieden, niet. In het AIDA rapport dat up to date is tot december 2015, wordt er duidelijk op gewezen dat blijkt dat specifiek voor Dublin-terugkeerders, zoals de verzoekende partij, met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit werd gecreëerd. Deze terugkeerders worden intussen opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67 AIDA-rapport) en er wordt ter zake geen gewag gemaakt van problemen. Lezing van de bestreden beslissing en het vermelde AIDA-rapport leert dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen verschillende opvangstructuren en de verschillende fasen in opvang in Italië (zie p. 60 e.v.).

Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde rekening hield met de recente verhoogde instroom van immigranten waarbij hij verwijst naar het ECRE-verslag van 30 april 2015. Er wordt verder een onderscheid gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de tijdelijke opvangcentra (CAS) en de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De tijdelijke opvangcentra (CAS) werden opgericht om tegemoet te komen aan een toenemende influx van bootvluchtelingen. Deze tijdelijke opvangcentra staan geheel los van de reguliere opvangcentra. In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris erop dat er geen tekenen zijn van interferentie tussen beide “circuits”. De verzoekende partij zal met andere woorden, niet terecht komen in een zogenaamd CAS. De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar het SPRAR-netwerk. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in deze eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doervloeien naar de tweedelijnsopvang, in het zogenaamde SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt zich op dit niveau geen probleem van overbevolking te situeren. Gelet op deze vaststellingen toont de verzoekende partij niet aan dat de korte periode die zij eventueel zou moeten doorbrengen in een CARA-voorziening, alvorens zij zou doorstromen naar een SPRAR-voorziening, gelijk zou staan met een behandeling die van een dermate hardheid is dat ze strijdt met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij brengt geen elementen aan die erop wijzen dat de informatie die door de verwerende partij wordt aangewend met betrekking tot asielzoekers en Dublin-terugkeerders zoals opgenomen in het AIDA-rapport van december 2015 en het ECRE verslag van 30 april 2015 niet actueel of incorrect zou zijn. Uit een lezing van de desbetreffende informatie blijkt niet dat de opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders te lijden hebben onder de verhoogde instroom noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of enigszins aanleiding geeft te overwegen dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

De verweerder neemt bij zijn beoordeling tevens zeer recente informatie van 19 oktober 2016 in rekening: *“Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country” zie <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)”*

Verzoeker kan zich er niet met tevreden stellen louter te verwijzen naar pagina's in een rapport dat ook door de verweerder wordt aangewend om te besluiten dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen. Hij dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten te besluiten dat dit besluit *in casu* steunt op incorrecte feitenvinding, miskenning van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is, *quod non in casu*. Verder stelt de Raad vast verzoeker op geen enkele wijze de conclusies die worden getrokken uit het SHF rapport van 2016, het AI rapport van 2016 of de recente informatie van 19 oktober 2016 betwist of weerlegt.

Aangezien in casu geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, § 118).

In dit kader dient nog te worden aangestipt dat verzoeker verklaarde in Italië gedurende 2 maanden in een transitcenter te Milaan te hebben verbleven en desalniettemin geen enkele concrete klacht heeft geuit over diens verblijf aldaar. Verzoeker verklaarde ook op straat te moeten verblijven en geen eten te krijgen wat evenwel in tegenstrijd is met diens verklaring dat hij twee maanden in een transitcenter verbleef. Voorts komt de verklaring van verzoeker ongeloofwaardig over waar hij stelt in Italië geen asielaanvraag te hebben ingediend in welk geval hij niet twee maanden in een transitcenter zal kunnen verbleven hebben, wat ook is aangetoond door het (tweede) vingerafdrukonderzoek van 12 februari 2016. Verzoeker verklaarde ook dat hij geen problemen kende met de Italiaanse autoriteiten. Verzoeker verklaarde evenmin dat hij verplicht was het centrum te verlaten. Deze bewering wordt pas voor het eerst gelezen in het verzoekschrift. Voorts blijkt niet uit de verklaringen van verzoeker dat hij behoort tot een kwetsbare groep van asielzoekers. In dit kader wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing tevens wordt vermeld dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht. Rekening houdend met dit gegeven maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in Italië geen effectieve toegang zou krijgen tot de asielprocedure. Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië, integendeel. De verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat uit het stilzwijgen van Italië aangaande het overnameverzoek dient te worden afgeleid dat hij niet zal worden opgevangen. De verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in het betoog dat het niet verantwoord is dat hij zonder individuele garantie terug overgedragen wordt aan Italië.

Verzoeker beweert dat hij tot een dergelijke groep behoort, maar toont dit niet met concrete elementen aan.

Waar verzoeker stelt dat hij gerepatrieerd wordt naar Milaan betekent dit nog niet dat hij daar dient te worden opgevangen. In dit kader wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing tevens wordt vermeld dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht, wat in casu is gebeurd. Dat overigens de Italiaanse overheden op 20 september 2016 nog te kennen gaven aan de verwerende partij dat zij de overdracht van verzoeker aanvaardden. Rekening houdend met dit gegeven maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij in Italië geen effectieve toegang zou krijgen tot de asielprocedure. Er zijn geen aanwijzingen dat hij aan zijn lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië, integendeel.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoeker als Dublin-terugkeerder, bij zijn verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en van artikel 3.2 van de Dublin-III-Verordening, kan niet worden aangenomen.

Nu verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM prima facie niet aannemelijk maakt, kan evenmin de schending van artikel 13 van het EVRM worden aangenomen. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Verzoeker roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat hij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde. Evenmin maakt hij de schending van artikel 18 van het Handvest, dat een recht op asiel garandeert, prima facie

aannemelijk. Uit geen enkel rapport blijkt dat Italië een onderzoek van de asielaanvraag zou weigeren aan Dublin-terugkeerders.

Voorts volstaat de vaststelling dat verzoeker nalaat op voldoende precieze wijze uiteen te zetten op welke wijze hij artikel 17, 1 van de Dublin-III-Verordening geschonden acht zodat dit onderdeel onontvankelijk is. Het komt de Raad niet toe hiernaar te raden.

Samen met de verwerende partij wordt besloten dat verzoeker prima facie geen ernstig middel heeft aangevoerd.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN